

KERTI IDILL

A paradicsomok: vörös
Zsarnokai a kertnek;
Dagadnak és nevetnek,
Mindennek vérét kiszítták:
Azért oly pirosak ők,
Azért oly sárga a kert —
De ők csak egyre telnek,
Vérszopói a kertnek, —
De ők csak rátapadnak,
Szíjják, szíjják a vérét,
Élik a fényét a Napnak
S a vértől majd kihasadnak.

Körül a növény-szépség
Sorvad a földre dülve,
Kiszítták minden vérét —
De ők rátelepülve,
Csak szíjják egyre jobban,
Csonttá, vázzá fakul a kert —
Csak az ő arcuk dagad, lobban.

Már butulásig telve,
Lehúzza testük terhe;
Vörös nagy testük a földön
Hemperg: s ők szíjják a vért
Dagadva és nevetve.

Körül holtsápadt a kert —
De ők még egyre telnek,
Még jobban rátapadnak,
Szíjják, szíjják a vérét
S röhögnek a kertnek
Képébe, majd kihasadnak.

Vörösen és lobbanva
Egyszerre tátog ajka
Száz vérképű zsarnoknak —
S orkán-kacajt harsognak
Gutaütésig érve,
A sápadt kert képébe!

Nagy, rőt, telt, puffadt testek
A földön hanyat esnek,
Hahotázva, kacagva —
A kiszítt zsírú kertnek
Vérén duzzadt, butulva,
Elterülve, jóllakva!